

[Madsen-Mygdal.]

overordentlig farlige og uretfærdige System, at jo mere Gæld en Mand har stiftet, desto større Understøttelse faar han af Staten. Det er vor bestemte Opfattelse, at en stadig Udvidelse af den offentlige Understøttelsespolitik saa langt fra at modvirke Krisen tværtimod vil bidrage til en Forlængelse af dens Varighed og forøge de Ødelæggelser, den anretter, men at derimod Lovgivningsmagtens første Opgave bestaar i gennem virkelig betydende Besparelser paa de nuværende alt for store offentlige Udgiftsbudgetter til opnaa en væsentlig Nedsættelse af de Skattebyrder, som Befolkningen under de fuldstændig ændrede økonomiske Forhold er ude af Stand til at bære.

Ud fra denne Hovedbetragtning har vi — skønt det selvfølgelig rummer store Vanskeligheder for et Rigsdagsparti, der ikke har Adgang til den Medhjælp fra Administrationens Side, som staar til Regeringens Raadighed, at udarbejde Forslag af indgribende Betydning for Statens og Kommunernes finansielle Forhold — alligevel anset det for at være vor Pligt at fremsætte Forslag for Rigsdagen for at angive de Retningslinier, hvorefter den økonomiske Krisesituation efter vor Opfattelse bør imødegaaes af Lovgivningsmagten.

Efter Forslagenes Udarbejdelse har den Forstyrrelse i den internationale Pengeomsætning, som den engelske Sterling-Krise har medført, i høj Grad forøget Usikkerheden med Hensyn til den nærmeste Fremtid. Hvilke Konsekvenser paa godt og ondt denne Pengekrise rummer for vort Land, er i dette Øjeblik uoverskueligt. Paa Grund af vor nære Tilknytning til England har de sidste Dages Begivenheder stillet os overfor Opgaver, der kræver hurtig Handling, og hvis Løsning gaar forud for alt andet. I dette Øjeblik befinder vi os i et Valutakaos, som det er tvingende nødvendigt, at vi snarest muligt naar ud af. Regeringens eneste Indsats har hidtil bestaaet i, at den uden Rigsdagens Medvirken har udstedt et Forbud mod Guldudførsel, der hele Verden over har virket som en faktisk Ophevelse af Guldindløseligheden. Som Følge deraf er der sket et meget betydeligt Fald i Kronens internationale Værdi. Den danske Krone er efter Eksportforbudet ikke længere en Guldkrone. Dens Værdi bestemmes Dag for Dag paa fremmede Børser, medens vi herhjemme famler os frem med Valutanoteringer, der ikke respekteres noget Sted i Verden. Denne Tilstand maa bringes til Ophør, og der maa tilvejebringes Klarhed. Om den ansvarlige Regerings Beslutning

foreligger der indtil nu ingen Oplysninger for Rigsdagen, men hvis Regeringen overhovedet anser det for muligt at føre Kronen tilbage til Guldpariteten og ønsker at gøre Forsøg derpaa, saa er Regeringen formentlig ogsaa klar over, at hertil kræves ganske særlige Foranstaltninger, og at et saadant Forsøg betyder en Erhvervssituation langt værre, end hvad vi tidligere har oplevet af Erhvervskriser.

Skønt vore Forslag til Imødegaaelse af Krisen er udarbejdet under en helt anden Situation end den, der saaledes foreligger i Dag, og som der venteligt snart vil blive Lejlighed for Rigsdagen til nærmere at tage Stilling til, ønsker vi dog at fremsætte disse vore Forslag ud fra den Opfattelse, at hvordan end Udgangen af den øjeblikkelige Pengeforvirring maatte blive, er vore Forslag fuldt velbegrundede saavel i Henseende til at imødekomme Øjeblikkets Krav som i Henseende til at tilrettelægge en sund økonomisk Udvikling for Fremtiden.

De Forslag, som vi da agter at fremsætte, falder i to Grupper, nemlig for det første saadanne Forslag, der tilsigter en ekstraordinær Hjælp i Øjeblikket, og dernæst Forslag, der omhandler varige Besparelser i Forbindelse med en Nedsættelse af Skattebyrden. Som en ekstraordinær Krisehjælp foreslaar vi allerede for indeværende Finansaar en Halvering af de amtskommunale Skatter. Den Skatteudskrivning, der i Øjeblikket finder Sted overfor faste Ejendomme paa Landet, savner efter vor Formening enhver saglig Begrundelse, og naar Lovgivningsmagten beskæftiger sig med at tilvejebringe en øjeblikkelig Hjælp til det kriseramte Landbrug, saa forekommer det os, at Opmærksomheden først og fremmest maa være henvendt paa en *Lettelse* af den i høj Grad uretfærdige Særskat, som nu hviler paa Landbrugserhvervet, i Stedet for at opretholde denne Beskatning i dens fulde Omfang og saa søge at bøde derpaa ved at udele Understøttelser paa et rent vilkaarligt Grundlag.

De amts- og sognekommunale Ejendomsskatter er som bekendt mere end tredoblet i de sidste 16 Aar, og de udgør i indeværende Finansaar over 40 Mill. Kr. mere end i 1913—14 og mere, end de vilde have udgjort, hvis der paa Landet var sat den samme Begrænsning for Ejendomsbeskatning, som Tilfældet er i Byerne. Under Hensyn til, at der i indeværende Finansaar, fra 1. April til 31. Marts, efter alle foreliggende Oplysninger at dømme som Gennemsnit for samtlige Landejen-